

РЕШЕНИЕ

№ 26696

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2828** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение №230/11.02.2026г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон. Моли отмяна на решението.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от назначения му процесуален представител адв.Дарена А..

Ответникът се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

СГП не взема становище по жалбата.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, поради което е валидно.

Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. № ПМЗ-ВР-3207/16.10.2025г. пред РПЦ – С., отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“. Същият е [дата на раждане] в провинция Б., гражданин на А., етническа принадлежност- таджик, по вероизповедание – сунит, женен.

ДАБ при МС е провела процедура по 63а от ЗУБ, като е поканила и провела интервю с жалбоподателя, събрала е и други писмени доказателства във връзка с произнасяне по молбата. Жалбоподателят посочва, че той е бежанец от конфликта в А., където като полицейски служител убивал талибани, които след като превзели провинция Б. го заплашвали с убийство. Затова той избягал в И., където останал 4 години, а след това през Турция влязъл нелегално в Р България. Посочва, че е влязъл в България незаконно, но бил заловен от българските власти. Желал да живее по – добър живот и да осигури бъдеще на децата си.

С обжалваната част на решението на Председателя на ДАБ при МС, на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на А. е предоставена възможност да изложи съображенията си относно молба му за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен и логичен начин. От своя страна, на проведеното интервю молителят е дал обяснения, свързани с бежанската му история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю. Оспорващият е подписал протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за него език, отново с помощта на преводач.

Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище рег. № УП-18067/15.01.2026 г. от старши експерт в отдел ПМЗ-"кв. Военна рампа" в РПЦ- С., съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващия да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съдът съобрази правната регламентация по настоящото дело, а именно Конвенцията за статута на бежанците, както и Директива 2004/83/ЕО и Директива 2011/95 ЕС (т. нар. Квалификационна директива), Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и националното право на Република България.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и

най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход. Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на А. А. при направеното от него интервю, съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец на молителя. Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплаха за А., с оглед религиозна принадлежност, членуване в политическа партия или организация. Нещо повече, самият той заявява в хода на интервюто, че не е имал проблеми заради етническата си принадлежност.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че правилно административният орган е определил жалбоподателя като мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

В този смисъл, правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата и на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Не се доказва оспорваният да е бил обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и, че спрямо него е извършено някое от действията по преследване съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на

неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

Извършената преценка за липса на основания жалбоподателят да се опасява за живота или свободата си в държавата си по произход – А., поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, и че за кандидата е възможно да се завърне там, се подкрепя напълно и от представената по делото справка за актуалното положение в А. с вх. № ЦУ-1031/03.04.2024 г., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС. Дори да се приеме, че е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл А. не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Установено е, че самите талибани са обявил обща амнистия за тези, които са воювали срещу тях. Всичко това сочи, че положението в страната се нормализира, въпреки спорадичните терористични актове и не съществува непосредствена заплаха за живота и здравето на жалбоподателя при завръщането му в неговата родина.

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в А., съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба на основание чл. 172, ал. 2 АПК следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, Трето отделение, 62 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение №230/11.02.2026г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: